

"Fiți, dar, voi desăvârșiți ,precum Tatăl vostru Cel ceresc desăvârșit este." (Matei, 5, 48)

CUNUNA CREDINȚEI

Periodic al Bisericii Sfânta Vineri-Nouă cu hramul Cuvioasa Parascheva

ANUL 8 ● NR. 1 ● 12 PAGINI ● APRILIE 2009

~ **Veșnicia – „O zi neînserată de paști”** ~

Parintele Teofil Părăian

Învierea Domnului este o sărbătoare a trecutului, o sărbătoare a prezentului și o sărbătoare a veșniciei. Sărbătoare a trecutului, în înțelesul că aducem în actualitatea noastră ceea ce s-a petrecut în istorie, când Domnul nostru Iisus Hristos a înviat din morți. Aducem în actualitate evenimentul și-l sărbătorim după putere, iar cadrul de sărbătorire ni-l dă Sfânta noastră Biserică, prin slujba de Paști.

Este o sărbătoare a prezentului, în înțelesul că trăim în prezent cele ce s-au petrecut în trecut pentru veșnicie. și este o sărbătoare a viitorului și a veșniciei, fiindcă noi credem că în veșnicie vom trăi Sfânta Înviere a Domnului nostru Iisus Hristos și toate evenimentele legate de lucrarea de mântuire a Domnului nostru Iisus Hristos. Este destul să ne gândim la ceea ce este la Paști și credem că așa va fi în veșnicie, o zi neînserată de Paști!

Sărbătoarea omorării morții

Ani de-a rândul am auzit – și nădăjduim să auzim și de Sfintele Paști anul acesta și apoi în celelalte zile ale vieții noastre, de câte ori vom sărbători Sfintele Paști: *Ziua Învierii, să ne luminăm poșoare, Paștile Domnului, Paștile, că din moarte la viață și de pe pământ la cer, Hristos Dumnezeu ne-a trecut pe noi, cei ce-i cântăm cântare de biruință!*

E o mărturisire, o revărsare de gând. Ziua Învierii e ziua Sfintelor Paști: *poșoare să ne luminăm, să ne luminăm cu lumina cunoștinței de Dumnezeu. Apoi pomenim Paștile și zicem: Paștile Domnului, Paștile. Paști înseamnă “trecere” și ni se spune că am fost trecuți de la moarte la viață și de pe pământ la cer, noi care îi cântăm cântare de biruință, care ne revărsăm sufletul în cântarea de biruință: Hristos a înviat din morți, cu moartea pre moarte călcând și celor din morminte viață dăruindu-le!*

Mărturisim apoi că toate de lumină s-au umplut la Sfânta Înviere și trăim lumina Învierii de fiecare dată la Sfintele Paști și zicem: *Acum toate de lumină s-au umplut și cerul și pământul și cele de dedesubt, deci să prăznuiască toată făptura Învierea lui Hristos întru care s-a întărit!* Și iarăși zicem: *Cerurile după cuvântul să se veselească și pământul să se bucure și să prăznuiască toată lumea cea văzută și cea nevăzută, că Hristos a înviat ca Cel Atotputernic!*

La Paști mărturisim că *prăznuim omorarea morții, sfărâmarea iadului și începătura altei vieți și că săltând laudăm Pricinuitorul pe Domnul nostru Iisus Hristos Cel unul binecuvântat, Dumnezeuul părinților și preamărit!*

Bucuria, curajul, iertarea, pacea și binecuvântarea

Din mormântul dător de viață al Mântuitorului nostru Iisus Hristos izvorăsc niște daruri pe care ni le dă Domnul Hristos Cel înviat, dintre care aș aminti mai ales cinci care se impun atenției noastre. și anume, în Sfânta Evanghelie de la Matei, în ultimul capitol, 28, ni se prezintă o întâlnire a Domnului nostru Hristos cu femeile mironosițe, care se întorceau de la mormântul gol. Și cele

dintâi cuvinte rostite de Mântuitorul după Învierea Sa, păstrate în Sfânta Evanghelie de la Matei, sunt: *Bucurați-vă!* Cuvântul *Bucurați-vă*, să știți că nu e numai un simplu îndemn la bucurie, ci este un salut pe care îl întrebunțau oamenii din vremea aceea: *Bucurați-vă!* Este la fel cu “Bună ziua!” însă, în același timp, este un îndemn la bucurie și noi îl reținem și ca salut și ca îndemn la bucurie: ***Bucurați-vă!***

Femeile mironosițe, relatează Sfântul Evanghelist Matei, au căzut cu fețele la pământ lângă picioarele Domnului nostru Iisus Hristos, s-au închinat Domnului Hristos, Care le-a mai spus ceva: ***Nu vă temeți.*** Deci sunt două cuvinte rostite de Domnul Hristos în legătură cu femeile mironosițe: ***Bucurați-vă și Nu vă temeți.*** Avem **bucuria și curajul** ca rezultat al Învierii Mântuitorului nostru Iisus Hristos, al credinței în Învierea Sa.

Se spune în Sfânta Evanghelie de la Ioan că Domnul le-a spus ucenicilor Săi, înainte de Patima Sa cea mântuitoare: *Acum sunteți triști pentru că v-am spus că mă duc și nu mă veți mai vedea, dar iarăși voi veni, iarăși mă veți vedea și se va bucura inima voastră și bucuria voastră nu o va lua nimeni de la voi.*

În Sfânta Evanghelie de la Luca, acolo unde se istorisește călătoria Mântuitorului Hristos împreună cu cei doi care mergeau spre Emaus, se spune că Domnul i-a întrebant: *De ce sunteți triști?* Deci Hristos nu vrea tristețea, ci vrea bucuria. *De ce sunteți triști?* și i-au spus Mântuitorului despre cauza tristeții lor și Domnul Hristos, după aceea, le-a dat bucurie în loc de întristare; întristarea lor s-a prefăcut în bucurie. Deci s-a întâmplat ce a zis Hristos: *Mă veți vedea și se va bucura inima voastră și bucuria voastră nimeni nu o va lua de la voi.*

Și acum urmează ceva deosebit de frumos, și anume ceea ce spune Sf. Ev. Luca în legătură cu înălțarea Domnului nostru Iisus Hristos: ucenicii, când S-a înălțat la cer, *s-au închinat lui și s-au întors la Ierusalim cu bucurie mare.* Cum s-au întors? Cu bucurie ! Ce fel de bucurie? Cu bucurie mare! și cuvântul acesta: *s-au întors la Ierusalim cu bucurie mare* ne aduce aminte de o altă bucurie, bucuria de la Nașterea Domnului Hristos pe care a vestit-o îngerul binevestitor păstorilor, ciobanilor din Betleem, când le-a spus: *Iată, vă vestesc vouă bucurie mare.* Deci *bucurie mare* la Nașterea Domnului Hristos, *bucurie mare* la Înviere și Înălțarea la cer a Domnului Iisus Hristos și bineînțeles, bucuria de la Buna-vestire, când îngerul binevestitor i-a spus Preasfintei Fecioare Maria: *Bucură-te cea plină de dar, Domnul este cu tine. Binecuvântată ești tu între femei.*

Prin urmare, avem trei daruri ale învierii pe care le-am pomenit: **bucuria, netemerea sau curajul** – *bucurați-vă și nu vă temeți*; al treilea dar, ar fi **iertarea păcatelor.** în ziua în care Domnul Hristos a înviat din morți a suflat peste ucenicii Săi și a zis: *Luați Duh Sfânt, cărora veți ierta păcatele voastre vor fi iertate și cărora le veți ține, vor fi ținute.* Sunt cuvinte prin care s-a dat Apostolilor puterea dezlegării păcatelor și de care depind și bucuria și netemerea. În măsura în care avem iertarea păcatelor, avem condiția bucuriei și a netemerii și, pe lângă aceasta, avem și **pacea.** (continuare în pag.3)

Și, în sfârșit, mai avem încă un dar, **binecuvântarea**. Sf. Ev. Luca, în relatarea despre Înălțarea la cer a Domnului Hristos, spune că Mântuitorul, mergând cu ucenicii spre Betania, deci pe Muntele Măslinilor, și-a ridicat mâinile și I-a **binecuvântat**, și adaugă Sf. Ev. Luca – cumva așa ca să nu se uite lucrul acesta – **și, pe când îi binecuvânta, S-a depărtat de ei și S-a înălțat la cer**. Deci ce a făcut Domnul Hristos la Înălțarea Lui la cer? Și-a ridicat mâinile și I-a binecuvântat pe ucenici. Și cum s-a înălțat?

~Trebuie să mori ca să fii viu~

Au nu știți că toți câți în Hristos Iisus ne-am botezat, întru moartea Lui ne-am botezat?

Deci, ne-am îngropat cu El în moarte prin botez pentru ca, precum Hristos a înviat din morți, prin slava Tatălui Nostru, așa să umblăm și noi întru înnoirea vieții;

Căci dacă am fost altoiți pe El prin asemănarea morții Lui, atunci vom fi părtași și ai Învierii Lui,

Cunoscând aceasta, că omul nostru cel vechi a fost răstignit împreună cu El, ca să se nimicească trupul păcatului, pentru a nu mai fi robi ai păcatului.

~Unde-ți este, iadule, biruința?~

Masa este plină, ospătați-vă toți

Vițelul este mult, nimeni să nu iasă flămând.

Gustați toți din ospățul credinței; împărtășiți-vă toți din bogăția bunătații.

Să nu se plângă nimeni de lipsă, că s-a arătat împărăția cea de obște.

Nimeni să nu se tânguiască pentru păcate, că din mormânt iertare a răsărit.

Nimeni să nu se teamă de moarte, că ne-a izbăvit pe noi moartea Mântuitorului; a stins-o pe ea Cel ce a fost ținut de ea.

Prădat-a iadul Cel ce S-a pogorât în iad; umplutu-l-a de amărăciune, fiindcă a gustat din trupul Lui.

Și aceasta mai înainte înțelegând-o Isaia a grăit:

Iadul, zice, s-a amărât, întâmpinându-Te pe Tine

Amărātu-sa, că s-a stricat.

S-a amărât, că a fost batjocorit;

S-a amărât, că a fost omorât;

Binecuvântând! Și pe când îi binecuvânta, S-a depărtat de ei și S-a înălțat la cer.

E al cincilea dar al Învierii: binecuvântarea pe care o dă Dumnezeu. E foarte încurajator lucrul acesta, să știi că Domnul nostru Iisus Hristos S-a înălțat la cer binecuvântând lumea. și binecuvântarea aceasta este temelia tuturor binecuvântărilor pe care le dă Biserica noastră în sfintele slujbe, pe care de fapt Hristos le dă în Biserica noastră prin mijlocire preoțească.

(Din Epistola către Romani a Sf. Apostol Pavel)

Căci cel care a murit a fost curățit de păcat.

Iar dacă am murit împreună cu Hristos, credem că vom și viețui împreună cu El,

Știind că Hristos, înviat din morți, nu mai moare. Moartea nu mai are stăpânire asupra Lui.

Căci ce a murit, a murit păcatului o dată pentru totdeauna, iar ce trăiește, trăiește lui Dumnezeu.

Așa și voi, socotiți-vă că sunteți morți păcatului, dar vii pentru Dumnezeu, în Hristos Iisus, Domnul nostru.

(Din omilia Învierii a Sf. Ioan Gură de Aur)

S-a amărât, că s-a surpat;

S-a amărât, că a fost legat.

A primit un trup și de Dumnezeu a fost lovit.

A primit pământ și s-a întâlnit cu cerul.

A primit ceea ce vedea și a căzut prin ceea ce nu vedea.

Unde-ți este, moarte, boldul?

Unde-ți este, iadule, biruința?

Înviat-a Hristos și tu ai fost nimicit.

Sculatu-S-a Hristos și au căzut diavoli.

Înviat-a Hristos și se bucură îngerii.

Sculatu-S-a Hristos și au căzut diavoli.

Înviat-a Hristos și se bucură îngerii.

Înviat-a Hristos și viața ne stăpânește.

Înviat-a Hristos și nici un mort nu este în groapă;

Că Hristos, sculându-se din morți, începătură celor adormiți

S-a făcut.

Lui se cuvine slava și stăpânirea în vecii vecilor. Amin.

~Dovezi despre Învierea Domnului~

Sf. Ioan Gură de Aur

...**V**oi ești tu să mai ai încă o dovadă despre Înviere? Prefacerea cea mare, care s-a săvârșit în duhurile Apostolilor după Înviere, această prefacere este o dovadă pentru Învierea Domnului, încă mai mare decât faptele cele minunate ale Apostolilor. Este îndeobște constatat că chiar omul care în cursul vieții sale a fost iubit, după moartea sa adeseori nu se mai pomenește. Dar dacă cineva nu a fost cu destulă inimă bună către un om în viață și încă l-a și părăsit, cu atât mai sigur îl va uita după moarte. De acolo vine că nu este nimeni care în curgerea vieții părăsind pe prietenul sau pe învățătorul său, după moartea lui să-l prefere la orice alta și să-l pună mai presus de toate, și mai cu seamă când ar vedea că din această dedare și din această râvnă a sa ar ridica asupra-și mii de primejdii. Dar vezi aceea ce aiurea niciodată nu se face, s-a făcut la Hristos și la Apostoli.

Ei, pe când El încă trăia, s-au lepădat de El și L-au părăsit, la prinderea Lui ei au fugit și s-au depărtat, iar acum după ce El a suferit nenumărate batjocuri și defăimări, ba chiar și moartea pe cruce, acum ei îl prețuiesc și-L înalță mai presus de toate, încât pentru mărturisirea numelui Lui ei cu bucurie jertfesc însăși viața lor. Însă, dacă Hristos după moartea sa nu ar fi înviat, cum ar fi fost cu puțință ca aceia, care în timpul vieții Lui fugiseră de primejdie, acum, după moartea Lui, de la sine să se arunce în primejdii nenumărate? Toți odinioară fugiseră, iar Petru se lepădase de Domnul de trei ori, chiar cu jurământ. Și acest ucenic, care în timpul viețuirii lui Hristos se temea de o biată slujnică, încât de trei ori se lepădase de Domnul său, la urmă chiar prin jurământ, acum, după Învierea Domnului, așa de neobișnuit s-a schimbat, încât el nu se înspăimântă nici de toată lumea, ci public, în mijlocul a tot poporul, predica despre Cel răstignit și îngropat, că a înviat a treia zi din morți și S-a înălțat la cer. Aceasta o face el acum fără nici o frică și această schimbare a sa ne dovedește nouă, în

faptă, că într-adevăr el a văzut pe Cel înviat. De unde a dobândit Petru această bărbăție? De unde decât de acolo că el era deplin convins despre învierea lui Hristos? Că el L-a văzut, a vorbit cu el și l-a auzit vorbind de cele viitoare, de aceea înfruntă el acum toate ostenele; știind că este vorba despre un Mântuitor viu, a dobândit acum un curaj mai mare și o putere mai tare, încât chiar a și murit pentru Hristos și de voia sa a lăsat a se răstigni cu capul întors către pământ.

Așadar, când vezi tu că, după moartea lui Hristos, încă mai mari minuni se fac în numele lui decât înainte și că ucenicii Lui acum îi sunt mult mai devotați, că ei acum îndeobște vădesc o mai mare siguranță și în toate ocaziile se arată o schimbare atât de măreață și așa de admirabilă, fă singur încheierea din aceste fapte și întâmplări, că prin moartea lui Hristos n-a fost totul isprăvit, că mai vârtos El a înviat, trăiește și că El, Cel răstignit, pururea rămâne Dumnezeu cel viu și nemuritor. Căci dacă El n-ar fi înviat, ucenicii lui n-ar fi putut, după moartea Sa, să facă minuni încă mai mari decât înainte. Cândva îl părăsiseră chiar Apostolii Lui, iar acum aleargă toată lumea la El, nu numai Petru, ci mii și mii de alții, care au viețuit mai târziu și nu au văzut ei înșiși pe Cel înviat, și-au dat viața pentru Dânsul, au fost decapitați și au suferit nenumărate patimi, spre a rămâne statornici în mărturisirea credinței lor întru Dânsul și a putea muri întru ea. Dar cum putea Acela, care după socotința ta, o, necredinciosule, a rămas în mormânt și nu a mai înviat, cum putea acest mort a se arăta așa de tare și așa de puternic în următorii Săi, îndemnându-I să-L adore, și mai bucuroși a suferi și a răbda toate decât a lăsa credința întru El? Vezi tu cum toate acestea dovedesc nesmintit Învierea Lui? Minunile, care după moartea Lui s-au săvârșit și încă și astăzi se săvârșesc, dăruirea cea mare a ucenicilor, pe care au arătat-o ei atunci și o mai arată și astăzi, primejdiile cărora s-au supus credincioșii, toate acestea sunt dovezi despre Învierea Domnului..

CUGETARI

~Obrazul lui Dumnezeu~

Părintele Teofil Părăianul

Mi-aduc aminte de ai mei de acasă, că ziceau să nu facem sfârâmituri de pâine că-i păcat, să nu călcăm pe pâine că-i păcat, că pe grâu îi obrazul lui Dumnezeu. Eu, când eram copil, tare aș fi vrut să știu cum îi obrazul lui Dumnezeu pe grâu. Îmi închipuiam că, dacă se uită cineva cu microscopul, chiar vede cum îi fața lui Dumnezeu! Bineînțeles că ăsta era un gând de copil, după aceea mi-am dat seama că nu poate fi așa, dar că, de fapt, pe orice creatură a lui Dumnezeu e exprimat Dumnezeu în înțelepciunea Lui, în puterea Lui, în bunătatea Lui, în ceea ce poate El să manifeste. Și atunci și pe grâu... Buna îmi arăta și ziceam: "Mamă bună, unde e? Unde-i obrazul lui Dumnezeu?" și îmi arăta punctul acela de germinare, gropița aceea: "Uite, aici e obrazul lui Dumnezeu!" Dar nu l-o văzut nici Buna, ci ea credea în el, în asta. și după aceea am crezut și eu tot așa. Iar mai târziu mi-am dat seama: Domnule!, în fond, orice lucru pe care îl face Dumnezeu, îl exprimă pe Dumnezeu. Și în cazul acesta, noi avem o legătură cu Dumnezeu prin făpturile Lui; adică natura este un reflex al prezenței lui Dumnezeu.

Câți dintre noi știm ce s-a petrecut în închisorile comuniste, câți oameni au suferit, câți au rămas cu grave traume psihice și sufletești, câți au murit acolo? Am auzit, cunoaștem vreun nume al celor care cinstiți ca sfinți ai închisorilor? Și în lumea noastră plină de material, de distracție, de alergătură, de tentații, câți ne putem imagina viața într-o temniță de exterminare comunistă? Dacă știm, să ne reamintim, dacă nu știm să începem să aflăm. Pentru că este vorba de trecutul nostru, deci de noi.

Învierea în temnița comunistă

“Ca un răspuns la tristețea și îngrijorarea mea, au început să bată clopotele la Catedrala Ortodoxă care se afla peste drum de tribunal. După primul dangăt puternic și vibrant, a izbucnit un frumos Hristos a înviat! Cântau preoții cu vocile lor frumoase. Din repetare în repetare, Hristos a înviat! a cuprins toată închisoarea. Amplificat, cutremurător, imnul urca din temniță spre cerul înstelat, făcând să vibreze sfânta noapte a Învierii din primăvara anului 1949. **(Aspazia Oșel Petrescu, Strîgat-am către Tine Doamne...)**

“Imaginați-vă cum făceam noi Paștile! Când cânta toată pușcăriia Hristos a înviat!, milițienii ne suduiau, stăteau cu parii pe noi, dar noi tot cântam! Acolo am trăit cel mai intens bucuria Învierii... Era directorul care-i îndemna: Bateți-i, mă! Nu vedeți că sunt creștini? **(Pr. Dimitrie Bejan, Bucuriile suferinței)**

“După deșteptare, încercarea de a cânta în surdina Hristos a înviat! Fusese brutal reprimată de gardieni. Acum însă, la prânz, ne dau pace și din câte un colț, de sus, de unde suntem cocoțați, auzim – ca din văi, de acolo, de dincolo – câte o îngânare de cântec și o reluăm și noi, șușotind!” **(N. Steinhart, Jurnalul fericirii)**

“În 1954 noi am sărbătorit Învierea lui Hristos la 800 de metri sub pământ, într-o mină de plumb. Din sfredele am făcut clopote, unii au stat de pază, alții ne-am adunat și am oficiat slujba. Am luat toate bucățile metalice de la frezele pentru rocă și le-am pus pe o sfoară. Lovite toate cu o tijă metalică de la un capăt la altul al sfării făceau un zgomot minunat. Acela a fost momentul când anunțam începerea slujbei. Atunci am intrat în ascensor și am coborât pe locul unde se aranjase un altar și cinci cruci din bârne. Noi, preoții, am cântat tot ce știam, tare, profund, cu tot riscul. Eram cumva în afara noastră. Nimeni nu se temea de pericol – era atunci ori niciodată. Cu toții eram într-un gând.

Cred că niciodată n-a răsunat mai bine Hristos a înviat!. Cred că niciodată o Liturghie nu a fost mai bine primită de Dumnezeu. Gardienii s-au ascuns speriați, dar n-au

îndrăznit să sune pe securiști, n-au suflat o vorbă.” **(Pr Iustin Pârvu)**

“Fără să ne mai temem că vom fi auzite, am cântat într-un singur glas minunatul cântec ortodox *Hristos a înviat din morți*...pe care l-am repetat de trei ori... departe de ai noștri și nevoite să trăim într-un loc mizerabil, ne simțeam mai aproape de Dumnezeu și înțelegeam mai bine moșterea Învierii decât pe vremea când sărbătoream Paștele în libertate. În acea zi am înțeles cu adevărat minunata lui frumusețe. **(Nicole Valery-Grossu, Binecuvântată fii, închisoare...)**

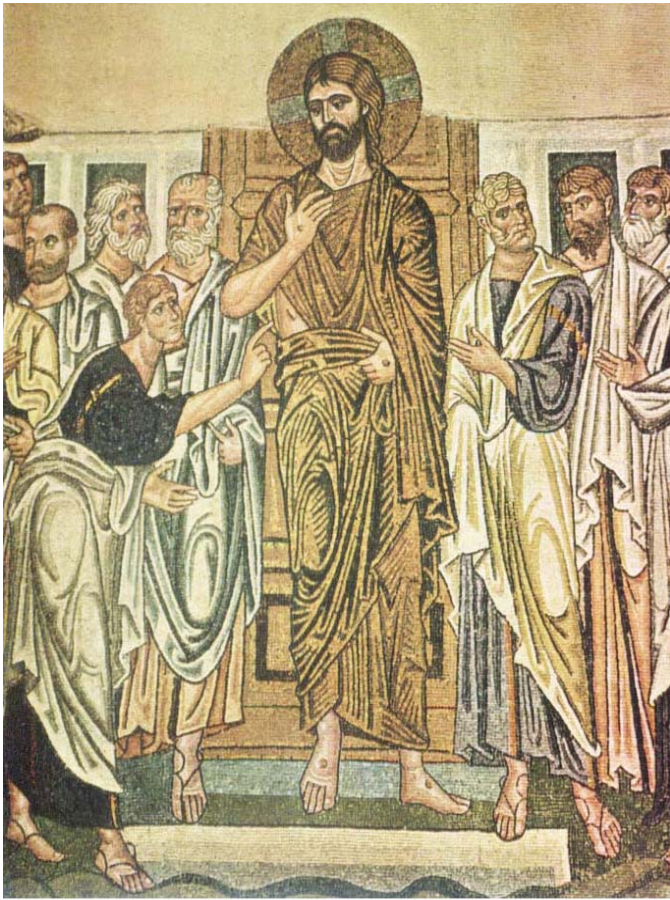
“În dimineața aceea de Paști, nu m-am întors, n-am stat cu fața la perete. Era un gardian... Dacă dumneavoastră ați văzut un drac frumos, omul acesta era într-adevăr un drac frumos. Sigur că era un tânăr de țară, un băiat subțirel, înalt, cu ochi albaștri, absolut angelici, cu o figură foarte frumoasă, totdeauna îmbrăcat elegant, cu costumul pe el. Ceilalți veneau mai murdari. Era totdeauna foarte curat, foarte elegant. Însă avea o cruzime de neexplicat. Este greu de înțeles cum poate cineva care arăta atâta gingășie, o frumusețe masculină, să nu fie un om gingaș. Cum poate cineva care are o frumusețe așa de angelică să fie așa de crud? Dacă omul acesta nu bătea 5-6 deținuți în serviciul lui, probabil nu se simțea bine. Și în general, în închisoare, sub teroare, sub spaime, este mai ușor să suportți propria tortură. Când auzai strigătele... Majoritatea celor bătuți erau deținuți de drept comun, pentru că erau puțini deținuți politici. Oamenii aceștia strigau când îi băteau. Noi tăceam, niciodată nu strigam. Dar ei strigau și imaginația ta începea să lucreze. Și-ți închipuiai lucruri oribile. Era o strângere sufletească așa de mare, încât ai fi preferat să vină să te bată pe tine, numai să nu mai auzi strigătele celui alt. Și acesta era unul din oamenii care găsea o plăcere din a-i tortura pe ceilalți. În dimineața aceea când a deschis el ușa, eu mă rugasem toată noaptea la Dumnezeu. Poate am spus de sute, de mii de ori „Hristos a înviat din morți cu moartea pe moarte călcând și celor din mormânturi viață dăruindu-le”. De mii de ori poate. Ca să intre în mintea și în inima mea adânc adevărul Învierii. Am stat cu fața spre ușă când a intrat el, i-am spus „Hristos a înviat!”. Gardianul s-a uitat la mine, a întors capul și s-a uitat la cei care erau în spatele lui. S-a întors din nou la mine și-a spus „Adevărat a înviat!”.

A fost pentru mine ca o lovitură în creștetul capului. Și am înțeles atunci că nu el mi-a spus „Adevărat a înviat!”, ci că a fost îngerul Domnului. Acela, care stând la mormânt, a spus femeilor mironosițe: „Pentru ce căutați pe cel viu între cei morți? Iată a înviat. Veniți să vedeți locul unde-l puseseră”. Prin gura lui îngerul mi-a confirmat Învierea, pentru că aveam nevoie de această confirmare (...); Dumnezeu a vrut să-mi confirme prin gura vrăjmașului meu adevărul acestei Învierii. Celula mea s-a umplut de lumină. Și bucuria mea a fost așa de mare, încât cele 5-6 ore până la prânz, când venea mâncarea, au fost în lumină și bucurie spirituală”. **(Părintele Gheorghe Calciu-Dumitreasa – „Suferința ca binecuvântare”)**

~Cum ar fi să stai lângă Dumnezeu?~

Paul Ghițiu

se convinge. Și cum nimic din ceea ce a făcut Hristos nu era la voia întâmplării suntem nevoiți să credem că și acum la fel a fost. Textele evanghelice vorbesc despre diverse episoade de după Înviere în care apostolii, în grupuri mai mici sau în totalitate, anunțați fiind de diverși martori, își exprimă necredința în înfăptuirea ei. *Nu încapе аșadar dubiu că n-au crezut: toți, nu doar Toma. N-au crezut pentru că nici nu era de crezut! Într-arăta trebuie să le fi apărut răstignirea, moartea și înfrângerea lui Iisus drept definitive și ireversibile.*

Apostolii nu erau oricine: erau ucenicii lui, călătoriseră împreună, vorbiseră neîncetat, trăiseră minunile, împărțiseră pâinea și peștii, apa și lipsurile. și totuși nu puteau sau nu reușeau să creadă. Iată tema, înțelesul adânc al celor întâmplate: *Ca și alte momente de seamă ale Noului testament, acelel din prima duminică de după Paști pune problema credinței. (...) Dacă vezi, nu-ți mai rămâne decât să înregistrezi, să constăți și să te supui. Dar credința tocmai aceasta nu e, ci, dimpotrivă, «încredințarea celor nădăjduite, dovedirea lucrurilor celor nevăzute» (Evr. 11, 1). A crede înseamnă îndeosebi a crede **necrezutul**. Credința stă dincolo de limitele minții omenești și implică o **încredere totală** a credinciosului în cele ce crede.*

Hristos îi face pe voie lui Toma și se lasă pipăit, mănâncă, reface comuniunea fizică pentru că *Domnul le-a înțeles nedumerirea, că și-a dat seama că nu se putea să nu fi fost biruiți de prea evidentul caracter definitiv și ireversibil al răstignirii.* Dar mai e ceva: cum ar fi fost posibili pentru ucenici cei peste trei ani de viață alături de Hristos dacă ei chiar ar fi crezut că Dumnezeu le stă alături? Imaginați-vă greutatea infinită a unei singure clipe de întâlnire, aici, pe pământ, cu El! De fapt, în toată perioada petrecută, ucenicii se hrăniseră nu cu siguranța că Iisus este chiar Dumnezeu – care i-ar fi blocat – ci cu speranța. De aceea Iisus a trebuit să-și dovedească dumnezeirea chiar ucenicilor săi, să dovedească că speranța e o virtute echivalentă cu celelalte două virtuți teologice: una, cea pe care deja o dovediseră, iubirea și cea la care urmau să ajungă prin iubire și speranță, credința.

Acest moment mai are însă și o altă uriașă valoare: el ne dovedește autenticitatea celor relatate în Evangheliile căci *evangheliștii – cinstiți, realiști, neșărnici – n-au falsificat adevărul, nu au ținut să-l camufleze: au înregistrat momentul de îndoială omenească (și explicabilă) și l-au menționat fără șovăială omenească ori grabă. Dar au consemnat și declarația aceluiași Toma: «Domnul meu și Dumnezeul meu!» care pune lămurit capăt crizei. Șovăiala ultimului pas e depășită: a sosit și momentul credinței depline.*

Zice părintele Nicolae Steinhardt în predica la duminica Tomei:

În ziua Învierii, în prima zi de Paști, creștinul are parte de o părtașanie cu ceea ce se află dincolo de fruntariile înțelegerii omenești. Pentru oarecare vreme, izbutește a nu mai fi «din lumea aceasta». În duminica Tomei însă revenim cu toții la nivelul minții omenești. Hristos însuși recurge la dovezi materiale, brute, simpliste, potrivite vrerii lui Toma, adică ale făpturii: își arată mâinile, picioarele și coasta, cere de mâncare ca să demonstreze că nu este dub.

Da, se revine cu desăvârșire la nivelul minții omenești. S-a zis cu săptămâna barică, luminată și supralumească de după înviere. Zilele acelea, parcă luminate de lumina necreată, au trecut. Hristos din nou se smerește, se umilește printr-o nouă chenoză.

Toma este cel care pare a forța acest moment pentru că el dă glas necredinței sale. Dar el nu este singurul. Textul evangheliei lui Ioan vorbește despre faptul că toți ucenicii erau în spatele ușilor încuiate, toți erau adunați acolo și toți au privit și auzit când Mântuitorul a apărut în mijlocul lor și i-a spus lui Toma să-i atingă rănilor cu degetul pentru a

Duminica a treia

~ Darul mironosițelor ~

Mihaela Ghițiu

Numită „Duminica mironosițelor”, această zi ne reintroduce în atmosfera pascală, pentru că taina Învierii este atât de adâncă încât mintea omenească cu greu o poate cuprinde. De aceea, oameni din toate timpurile, dar mai ales din cele din urmă când știința și ispitele clatină dialogul curat al sufletului cu Dumnezeu, și-au spus că mintea sănătoasă nu poate accepta așa ceva, uitând că Iisus Hristos a fost și Dumnezeu, nu numai om, iar la Dumnezeu toate sunt cu putință.

Multe ipoteze au apărut: cum că Domnul ar fi fost furat, sau că toți cei ce L-au zărit după Înviere ar fi avut halucinații, sau că Hristos ar fi suferit numai o moarte aparentă, sau în fine, că întregul episod al Învierii ar fi o poveste inventată de Sf. Apostoli. Chiar nu demult, la Discovery, un documentar afirma că de fapt înțelesul Evangheliilor este cu totul altul, iar Hristos a fost un om ca toți oamenii (ba chiar un om politic), învierea având un sens figurat. Să ne oprim însă și să ne amintim că îngerii căzuți, diavolii, sunt tare deștepți și buni la despicalul firului în patru.

Duminica trecută am văzut că prin îndoiala lui Toma credința în Înviere a fost sporită la așa măsură încât apostolii, care au petrecut împreună cu Domnul cele 40 de zile până la Înălțare, și-au dat viața pentru Cel în care credeau.

Și trebuie să admitem că au crezut cu toată puterea, pentru că, revenind la „minte sănătoasă”, nici unul dintre noi nu cred că ar vrea să moară pentru un mort furat, numai pentru ca ceilalți să creadă că a înviat sau pentru o poveste inventată de el însuși numai pentru a-i face și pe alții să creadă în ea. Se naște aici întrebarea: dar dacă au avut halucinații?

Femeile mironosițe vin să ne aducă iarăși cu picioarele pe pământ.

Adunând ce știm despre acest episod din cele patru Evangheliile Matei (28, 1-11), Marcu (15,42 – 16,8), Luca (24, 1-10), Ioan (20,1-18), înțelegem că mironosițele nu aveau nici cel mai mic gând că Domnul ar fi înviat, câtă vreme duceau cu ele miruri pentru a acoperi mirosul ce ar fi putut ieși din mormânt. Mai mult decât atât, atunci când îngerul le-a vestit Învierea, îndemnându-le să îi anunțe pe ucenici, ele au fugit de la mormânt, „cuprinse de frică și de uimire, și nimănui nimic nu au spus căci se temeau.”

Și era firesc să se teamă. Cine a văzut în filmul lui Mel Gibson, masa de carne însângerată în care a fost transformat trupul Domnului și are „minte sănătoasă”, ca și mironosițele, cu greu ar putea crede că a înviat. Iar dacă n-ar avea încotro și ar trebui să creadă din pricina dovezilor, probabil că s-ar feri să spună pentru a nu fi luat de nebun de cei ce nu au văzut acele dovezi.

Tocmai de aceea Domnul le apare și le înlătură îndoiala și le întărește porunca de a le vesti apostolilor marea bucurie, care, la rândul lor (dovadă tot de minte sănătoasă a zilelor noastre, nu-i așa?), nu cred. Luca (24,11).

Ce ne aduc atât de important mironosițele? Două cuvinte. Cel al Domnului: „Bucurați-vă” și cel al mironosițelor „Învățătorule”, când s-au închinat Lui.

Mare este bucuria sufletului atunci când Îl recunoaște pe Domnul, uitând de orice îndoială. Atunci sufletul I se închină și-I spune: *Învățătorule*.

Să cerem, așa cum ne învață părintele Teofil Părăian, să înțelegem cu sufletul Învierea, să cerem, așa cum ne învață părintele Rafail Noica, lui Dumnezeu să se arate sufletului nostru și vom trăi bucuria Învierii Domnului

~19 aprilie: Învierea Domnului - Sfintele Paști~

Numim sărbătoarea de azi **Paști**, după cuvântul care în vechi grai evreiesc însemnează **trece**; fiindcă aceasta este ziua în care Dumnezeu a adus, la început, lumea dintru neființă într-o ființă. În această zi smulgând Dumnezeu pe poporul israelitean din mâna Faraonului l-a trecut prin Marea Roșie și, tot în această zi, S-a pogorât din ceruri și S-a sălășluit în pântecul Fecioarei. Iar acum, smulgând tot neamul omenesc din adâncul iadului, L-a suit la cer și L-a adus iarăși la vechea vrednicie a nemuririi.

Dar pogorându-Se la iad, Domnul nu a înviat pe toți câți erau acolo, ci numai pe cei care au voit să creadă în El; și sufletele sfinților din veac, ținute cu sila în iad, le-a slobozit și a dăruit tuturor puțința să urce la ceruri. Drept aceasta, bucurându-ne peste fire, prăznuim cu strălucire învierea, închipuind bucuria cu care s-a îmbogățit firea noastră prin îndurarea milostiviilor lui Dumnezeu. De asemenea, dându-ne unul altuia obișnuita sărutare de înviere, prăznuim și risipa vrajbei, arătând prin aceasta unirea noastră cu Dumnezeu și cu îngerii

~23 aprilie: Sf. Mare Mucenic Gheorghe~

Sfântul Mare Mucenic Gheorghe s-a născut în Capadocia, către sfârșitul secolului al IV-lea. Rămas fără tată de la o vârstă fragedă, se mută împreună cu mama sa în Palestina, unde părinții săi aveau o moștenire. Înrolat în armata romană, a devenit în scurtă vreme renumit pentru forța, priceperea și vitejia lui în luptă, și a fost ridicat la rang de ofițer în garda imperială. În 303, Dioclețian a emis un edict de persecuție a creștinilor, care a declanșat un imens val de arestări, torturi, crime, toate sub lozincă imperială "numele creștinilor să fie șters". Aflat în preajma împăratului, Sfântul Gheorghe își mărturisește de bună voie credința în Hristos.

Uimit de curajul soldatului său, Dioclețian l-a trimis la închisoare, unde a fost supus la torturi groaznice, chinuit cu lespezi de piatră pe piept, bătut cu vine de bou, aruncat în groapa cu var, toate acestea pentru a se lepăda de Hristos. Sfântul Gheorghe dovedește însă o credință puternică, în toilă chinurilor mărturisindu-și dragostea față de Dumnezeu, încât mulți dintre cei ce-l priveau l-au mărturisit pe Dumnezeu. În cele din urmă, nereușind să-l facă să renunțe la credință, Dioclețian îl condamnă la moarte prin decapitare, sentința fiind executată în 23 aprilie 303. Sfântul Gheorghe este unul dintre cei mai îndrăgiți sfinți ai Bisericii, atât în Răsărit, cât și în Apus, fiind un simbol al bărbăției și jertfei pentru Hristos.

~24 aprilie: Izvorul Tămăduirii~

Vineri, în Săptămâna Luminată, se prăznuiește sfințirea bisericii Preasfântei Stăpânei noastre și Maicii Domnului, a Izvorului celui de viață purtător. Și se mai face și pomenirea minunilor celor mai presus de fire, care s-au săvârșit de către Maica lui Dumnezeu în acest sfânt locaș construit de împăratul Leon. Acesta, pe când nu era încă împărat, a dat prin locurile acelea de un orb rătăcit pe care l-a luat să-l călăuzească. Fiind orbul cuprins de o sete arzătoare, Leon a căutat apă prin pădure dar nu a găsit și întristat se întorcea la acesta. Un glas de sus i-a sunat atunci în urechi: *Nu*

e nevoie să te ostenești, Leone, căci apa este aproape! Și tot nereușind Leon să găsească apa, glasul i-a zis din nou: *Pătrunde, Leone împărate, mai adânc în pădurea aceasta și luând cu mâinile apă tulbure, potolește setea orbului apoi unge cu ea ochii lui întunecați; și vei cunoaște de îndată cine sunt eu, care sălășluiesc aici de multă vreme.* A făcut Leon precum îi spusese glasul și îndată orbul a început să vadă. Și ajungând împărat, a zidit Leon lângă acel izvor biserică. Multe minuni – înviere, vindecare de boli, alungare de demoni, apariția Sfintei Fecioare etc. – s-au petrecut de atunci în acea biserică și la acel izvor.

~11. Aprilie - Sf Ierarh Calinic de la Cernica~

S-a născut în București la 7 octombrie 1787, având numele de botez Constantin. La 20 de ani intră la Mănăstirea Cernica, la 21 este tuns în călugărie cu numele de Calinic. După cinci ani este preoțit apoi, după alții cinci, devine stareț. La 1850 este ales episcop al Râmnicului unde a săvârșit fapte mari și a acoperit multe din lipsurile acestei eparhii. A zidit

biserica la schitul Frăsinei stabilindu-i mănăstirii reguli de viață ca la muntele Atos și interzicând accesul femeilor aici. A fost 16 ani episcop după care a mai viețuit un an la Cernica. A făcut mult bine săracilor și bolnavilor și a fost dăruit de Dumnezeu, încă din viață cu puterea de a face minuni. A murit la 11 aprilie 1868.

~12 Aprilie - Sfântul Mucenic Sava de la Buzău~

Sfântul Sava de la Buzău, cunoscut și sub numele de Sava Gotul, s-a născut pe la anul 334 într-un sat din zona Buzăului, nu departe de râul Mousaios (Buzăul de astăzi). Din copilărie s-a arătat râvnitor în credința creștină, blând, smerit, cucernic, gata spre ascultare, liniștit și negrabnic la cuvânt, ajungând repede cunoscut nu numai în împrejurimi ci până departe. Prin anii 369-372, pe când regele got Atanaric

dezlănțuise o cumplită prigoană asupra creștinilor, Sfântul Sava a fost prins, trecut prin multe chinuri care nu lăsau urme pe trupul lui, și în cele din urmă, după multe alte minuni, înecat în râul Mousaios. Trupul său, îngropat de creștini într-un loc tainic, a ajuns, la cererea Sfântului Vasile cel Mare, cel care îl cunoștea și îi aprecia atât personalitatea cât și opera, în Capadocia.

~14 Aprilie - Sfantul Cuvios Ierarh Pahomie de la Gledin~

Cuviosul Pahomie s-a născut în preajma anului 1674, în satul Gledin. În 1697, la vârsta de 25 de ani, a fost călugărit. După moartea părintelui egumen Ioan, obștea mării lavre a Neamțului îl numește, la nici treizeci de ani, în fruntea ei, pe care o conduce până în anul 1704. Ajunge la Lavra Pecerska, unde îl va cunoaște pe Sfântul Dimitrie al Rostovului. Se întoarce la Mănăstirea Neamț în 1706 și se hotărăște să aleaga sihăstria într-o pădure lângă Muntele Chiriacul. Este numit

episcop de Roman, treaptă ierarhică în care va păstori șapte ani și trei luni. La 1 martie 1714, Pahomie părăsește de buna voie scaunul arhieresc. Ajunge la Neamț, unde va sta patru zile, și de aici se va retrage din nou, lângă Muntele Chiriacul. După multe necazuri, Pahomie pornește în pribegie la Kiev, oprindu-se la Lavra Pecerska. A trecut la cele veșnice la 14 aprilie, în anul 1724 și moaștele lui sunt păstrate până astăzi în Paraclisul Sfântul Ștefan din cuprinsul mării și vestitei Lavre Pecerska.

~20 Aprilie – SF. Teotim, Episcopul Tomisului~

Fericitul episcop Teotim I era de neam daco-roman, autohton din Dacia Pontică. El este considerat cel dintâi dascăl și părinte duhovnicesc al sfinților Ioan Cassian și Gherman, cu care era contemporan, format în aceeași mănăstire din «hotarele Cassienilor și ale Peșterilor». Acest episcop, supranumit de istoricii paleocreștini “Scitul” și “Filosoful”, urcă pe scaunul eparhiei Tomisului pe la anii 385-390. Este amintit pentru prima dată de Fericitul Ieronim (mort 420) în celebra sa lucrare “Despre bărbați iluștri” care spune despre el că era un păstor strălucit, cu mare dragoste de Dumnezeu și de oameni, teolog învățat și scriitor talentat și neobosit. Unele fragmente din scrierile Sfântului Teotim se păstrează în lucrarea Sfântului Ioan Damaschin “Paralele sfinte”. Era un reputat vindecător, cunoscut de toți împărații, episcopi,

călugări, credincioși și barbari pentru evlavia și corectitudinea vieții sale. Sub păstoria lui Teotim I, mănăstirile și sihăstriile din Dobrogea secolului IV ajung cunoscute în întreg imperiul. Bazilicile înălțate de el, ale căror ruine se văd și astăzi, erau mari și frumos ornamentate, ceea ce dovedește numărul impresionant de credincioși. Este admirator și prieten al Sf. Ioan Gură de Aur, influențat de acesta în scrierile sale. Participă la Constantinopol la mai multe sinoade locale. Se strămută la cereștile locașuri către sfârșitul deceniului zece al sec. V și este trecut de Biserica Ortodoxă a timpului în rândul sfinților. În “Acta Sanctorum” se spune: *La Tomis, în Scythia, se face pomenirea Sfântului Teotim episcopul, pe care l-au cinstit chiar barbarii necredincioși pentru sfințenia și minunile lui.*

~24 Aprilie - Sf. Ierarh Ilie Iorest~

A fost Mitropolit al Ardealului între anii 1640 și 1643. Născut în Ardeal, a intrat din copilărie la Mănăstirea Putna unde a deprins meșteșugul scrierii frumoase și a zugrăvirii de icoane. Ca mitropolit, a luptat cu bărbăție împotriva calvinilor care căutau să surpe Ortodoxia din sufletele românilor, a tipărit cărți bisericești de învățătură și a străbătut toate satele povățuind și îndrumând pe fiii săi

duhovnicești. Calvinii au născocit împotriva lui pâri mincinoase, l-au scos din scaun și l-au aruncat în temniță unde a rămas nouă luni. În acest timp, era scos din când în când afară și bătut cu nuiile pe trupul gol. A fost slobozit din temniță contra 1000 de taleri pentru care s-au oferit 24 de chezași. A adunat banii în Moldova și Rusia iar la 1656 a ajuns păstorul episcopiei Hușilor unde a și murit după scurtă vreme.

~Sf. Ierarh Sava Brancovici~

S-a născut la Inăul Ardealului, într-o familie, după tată, de episcopi și protopopi. Numele de botez i-a fost Simeon. Învățătura Sfințelor Scripturi și pravila vieții mănăstirești le-a deprins la Mănăstirea Comana din țara Românească în care era și unchiul său, arhiereul Longhin. După moartea tatălui se întoarce acasă, se căsătorește și ajunge protopop.

La 1656 ajunge pe scaunul Mitropoliei Ardealului pe care o va păstori 24 de ani cu mare râvnă și neînfricată bărbăție. Este trimis în judecată și osândit pentru vini închipuite, apoi aruncat în temnița împăratului. Aici a suferit și a pățimit pentru Ortodoxie grele cazne și, după cumplite chinuri, este eliberat dar atât de slăbit încât, puțin după aceea, în aprilie 1683, s-a mutat către Domnul.

~Sf. Ierarh Iosif Mărturisitorul din Maramureș~

S-a născut într-o familie cucernică și luminată din părțile Năsăudului. A dobândit învățătură de la preoții satelor și de la călugării din mănăstirile și schiturile maramureșene. Devine preot, apoi, în 1690, este hirotonit arhiereu al Maramureșului de către Mitropolitul Dosoftei al Moldovei. În acest scaun se dovedește un neobosit păstor sufletesc și în același timp un dârz apărător al Ortodoxiei. În anul 1701 este chemat la Viena unde i se propune părăsirea credinței ortodoxe dar episcopul Iosif respinge categoric această ispită și continuă rezistența. Prigonirea continuă: la scurt timp după aceasta, este chemat la Sibiu pentru a răspunde la închipuite

învinuiri în fața Guvernului Transilvaniei și este închis. Este scos din temniță la insistențele clerului și credincioșilor din Maramureș. Este închis din nou fără judecată și iarăși protestele românilor maramureșeni îl eliberează către sfârșitul aceluiași an. Deși nu i se permisesse revenirea în scaunul episcopal, face acest lucru pentru scurtă vreme în anul 1711 dar moare la puțin timp după aceea. Dacă nici un român maramureșan nu a participat la dezbinarea religioasă a românilor transilvăneni de la anul 1700 (inventarea greco-catolicismului), aceasta se datorează în mare parte episcopului Iosif.

~Sfinții Mucenici Pasicrat și Valentin din Durostor~

Cei doi frați erau ostași creștini din legiunea armatei romane la Dunăre, cu sediul la Durostor, în timpul împăraților Dioclețian și Maximian Galeriu. Pentru că-l cinsteau pe Hristos și refuzau închinarea la idoli, în 298 ei au fost arestați, întemnițați, apoi omorâți prin tăierea capetelor pe un câmp din apropierea orașului. În acest timp mama lor se ruga pentru ei.

~25 aprilie - Cuviosul Vasile de la Poiana Mărului~

Născut în anul 1692 și trecut la cele veșnice la 25 aprilie 1767, Cuviosul Vasile a fost stareț la Dălhăuți timp de 20 de ani, iar apoi, după ce a înființat și alte mănăstiri, s-a așezat la Poiana Mărului, unde a ridicat din temelii biserica și chiliile. De numele Cuviosului Vasile de la Poiana Mărului se mai leagă și existența isihasmului românesc continuat cu râvnă până astăzi.

Christos a înviat

Alexandru Vlahuță

Și-au tremurat stăpânii lumii
La glasul blândului profet
Și-un dușman au văzut în fiul
Dulgherului din Nazareth!

El n-a venit să răzvrătească
Nu vrea pieirea nimănui;
Desculț, pe jos, colindă lumea
Și mulți hulesc în urma lui.

Și mulți cu pietre îl alungă
Și râd de el ca de-un smintit:
Iisus zâmbește tuturoră-
Atotputernic și smerit!

El orbilor le dă lumină,
Și mușilor le dă cuvânt,
Pe cei infirmi îi întărește,
Pe morți îi scoală din mormânt.

Și tuturor de o potrivea.
Împarte darul lui ceresc-
Și celor care cred într-însul,
Și celor ce-l batjocoresc.

Uracă-l cei fără de lege...
Cei pasă lui de ura lor?
El a venit s-aducă pacea
Și înfrățirea tuturor.

Din toata lumea asupriții
În jurul lui s-au grămădit
Și-n vijeliile de patimi
La glasul lui au amuțit:

"Fiți blânzi cu cei ce vă insultă,
Iertați pe cei ce vă lovesc,
Iubiți pe cei ce-n contra voastra
Cu vrăjmășie se pornesc"...

II

Cât bine, câtă fericire,
Și câtă dragoste-ai adus!
Și oamenii drept răsplătire
Pe cruce-ntre tâlhari te-au pus.

Au răs și te-au scuipat în față
Din spini cunună ți-au făcut,

Și în deșarta lor trufie
Stăpâni desupra-ți s-au crezut...

Aduceți piatra cea mai mare
Mormântul să-i acoperiți
Chemați sutașii cei mai ageri,
Și străji de noapte rânduți...

III

S-au veselit necredincioșii
C-au pus luminii stăvilă,
Dar ea s-a întărit în focul
Durerilor de la Calvar,

Și valurile-i neoprite
Peste pământ se împânzesc,
Ducând dreptate și iubire
Și pace-n neamul omenesc.

Voi toți, ce-ați plâns în întuneric
Și nimeni nu v-a mângâiat,
Din lunga voastra-nghenunchere
Sculați... Christos a înviat!

Hristos a'nviat

Alexe Mateevici

Se așternuse piatra pe proaspătul mormânt
Și noaptea coborâse, acoperind cetatea.
Se liniștise neamul vânzării. Pe pământ
Era o taină mare... minune-apropiată.

Au stat tăcuți de pază cei doi ostași străjeri
Ne-atinși de mărăția adâncurilor firii,
Nepresimțind venirea minunii celei mari
Ce-avea să schimbe fața și rostul omenirii.

Și iată miezul nopții, de stele-mpodobit:
Un tunet lung s'aude, pamântu-n el vuește.
Adânci puteri îl mișcă, izbindu-l. Sguduit
Mormântul se deschide: scriptura se împlinește.

Lumini lucesc la gura mormântului deschis,
Întunecimea piere o clipă-n toată firea...

Hristos învie!... Paznici, să fie vouă vis,
Lumina vă orbește, v'a înlemnit uimirea!

Lumină din lumina cerescului cuprins
Lucește-acum pe chipu-i. Îl'naltă biruința.
Și, lepădând pământul, îi lasă foc nestins
Pe calea mântuirii: nădejdea și credința.

Cu moartea Sa, pe cruce murind nevinovat,
Ne-a dat El nouă pildă a mării jertfi de Sine,
Cu moartea Sa pe moarte călcând a înviat
Spre învierea vieții în faptele de bine.

Cântați cu bucurie aceluia Ce-a scăpat
Pe om și omenirea de moarte sufletească.
E Paștele! Vieța! Hristos a înviat!
Iubire între oameni și pace să domnească.

Imnul Învierii

Valeriu Gafencu

Vă cheamă Domnul slavei la lumină
Vă cheamă mucenicii-n veșnicii
Fortificați Biserica Creștină
Cu pietre vii, zidite-n temelii!

Refren: Veniți, creștini, luați Lumină,
Cu sufletul senin, purificat!
Veniți, flămânzi, gustați din Cină,
E nunta Fiului de Împărat!

Să crească-n inimile noastre-nfrânte
Un om născut din nou, armonios,
Pe chipurile voastre să se-mplânte
Pecetea Domnului Iisus Hristos.

Un clopot tainic miezul nopții bate,
Iisus coboară pe pământ;
Din piepturile voastre-nsângerate
Răsună Imnul Învierii Sfânt.

Smulgeți-vă din ceata celor răi,
Intrați în cinul oastei creștinești,
Priviți spre Porțile Împărătești,
Căci cei urmă fi-vor cei dintâi!

De Paște

Petre Baciu

Plâng clopote în inimi departe-n amintiri,
Cu funii grele trase, păstrate în iubiri;
Usor, pe nesimțite, în suflet năvălesc,
Trezind uitate taine și gândul mi-l sfințesc.

Sub fulgerele vremii și crâncene blesteme
M-au parasit și codrii și inima-mi greu geme.
Sunt țintirimul tragic, cu morți ce n-au murit,
Ce-n cazne lungi și grele cu ei am zăbovit.

Sub apăsarea morții ce stă să ne sugrume,
În gropnițe comune ascunși de cer și lume,
Răsuna-n piepturi stinse cântările de ieri,
Din stihurile sfinte, a Sfintei Învierii!

Nădejdea neînvinsă supune gândul trist,
Ne-mbărbătăm la crucea durerilor lui Crist!
Te-mbrățișezi cu morții și ierți toți temnicerii...
Și-n suflete se-așează lumina Învierii.

Cântece

George Coșbuc

Îngenuncheatului popor
I se cânta legenda sfântă
Era în noaptea Învierii,
A marelui Mântuitor.
Nepăsător eu stam de-alături
Privind modernii cărturari
O copilă-nngenuncheată
Mă tot privea cu ochii mari.
Văzând că singur în picioare
Așa nepăsător rămân,
Mi-a zis naiv și cu muștrare:
Da ce? matale ești păgân?
A fost un fulger mititica
Și în genunchi eu am căzut
Ca un fricos în fața morții;
Și-n clipa asta am crezut!

Hristos a Înviat!

Vasile Militaru

Hristos a Înviat! Ce vorbă Sfântă!
Îți simți de lacrimi calde ochii uzi
Și-n suflet parcă serafimii-ți cântă
De câte ori creștine o auzi.

Hristos a Înviat în firul ierbii,
A înviat Hristos în Adevăr;
În poienița-n care zburdă cerbii,
În florile de piersec și de măr.

În stupii de albină fără greș,
În vântul care suflă mângâios
În ramura-nflorită de cireș
Dar vai, în suflet ți-nviat Hristos?

Ai cântărit cu mintea ta creștine
Cât bine ai facut sub cer umblând,
Te simți măcar acum pornit spre bine
Măcar acum te simți mai bun, mai blând?

Simți tu topită-n suflet vechea ură?
Mai vrei pieirea celui plin de Har?
Ți-ai pus zăvor pe bârfitoarea-ți gură?
Iubirea pentru semeni o simți jar?

O, dacă-aceste legi de-a pururi sfinte
În aur macar azi te-au îmbrăcat
Cu serafimii-n suflet imn fierbinte
Ai drept sa cânti: Hristos a Înviat!

